

Arrest

nr. 165 929 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 7 april 2015 op legale wijze België binnen. Haar verblijf wordt toegestaan tot 6 mei 2015.

Op 15 juni 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin, van haar broer.

Op 15 juni 2015 wordt voor de dochter van verzoekster eveneens een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin, van haar oom.

Verzoekster en haar dochter worden in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 11 december 2015 neemt de gemachtigde in antwoord op beide aanvragen één beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2015 werden ingediend door:

Naam: L.

Voornamen: G.R.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1971

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ minderjarige dochter: R.I, S. T. (Suriname, (...)2004, Paramaribo, (0) xxx)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.03.2015 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde dhr. L. H., geboren op (...) 1972, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

- attest OCMW Westerlo dd. 17.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële of materiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- goederenbons 'Reisburo Basnoe Pakkettendienst' waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode februari 2013 - maart 2015 op eerdere onregelmatige basis (dd. 04.02.2013, 01.07.2013, 08.08.2013, 10.03.2014, 29.04.2014, 29.08.2014, 02.12.2014, 02.02.2015 en 16.03.2015) goederenpakketten heeft verstuurd naar betrokkene. Volgens de verklaringen van betrokkenen tegenover de gemeentediensten zouden dit levensmiddelen en kledij betreffen. Echter, gelet dat deze beweringen op basis van de beschikbare gegevens niet te verifiëren zijn, en gelet op de onregelmatigheid van deze zendingen, kunnen louter deze goederenbons niet aanvaard worden als afdoende bewijs van effectieve steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.

- verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen dd. 04.08.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen aangifte- plicht heeft voor de inkomstenbelastingen. Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest betalingen werkloosheid ACV dd. 12.07.2015: hieruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode december 2014 - mei 2015 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1010,98. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt dan ook niet afdoende dat het inkomen van de

referentiepersoon voldoende is om een effectieve tenlasteneming van zowel betrokkene als haar minderjarige dochter (zie dossier 8072952), rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gezien dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond zelf onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaans- middelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van oorsprong of herkomst deel uit- maakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt weliswaar dat zij momenteel op het adres van haar broer is gedomicilieerd; er worden echter geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat dit reeds het geval was in het land van oorsprong of herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezellen. Het is immers in het belang van het kind de situatie van de moeder te volgen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 3 februari 2016 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 11 februari 2016.

Er werd geen nota ingediend maar wel het administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van het artikel 47/1, 47/2, 47/3, en 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 52, 58 en 118 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie:

8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire

bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte stelt dat er niet zou zijn aangetoond dat verzoekster ten laste is van haar broer of dat men deel uitmaakt van het gezin. Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 vele stavingsstukken werden neergelegd die aantonen dat men deel uitmaakt van het gezin en dat men ten laste is, zowel in België als in Suriname. Voormelde bepaling stelt dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Dat verzoekster ontegensprekelijk het bewijs heeft neergelegd van zij onvermogen is, in het verleden en heden, en dat zij deel uitmaakt en ten laste is van het gezin van de heer L. H. Uit het overgemaakte stuk uit Suriname blijkt duidelijk dat verzoekster geen inkomen heeft in Suriname, en dus ook geen onroerende goederen heeft. Verder blijkt uit de overgemaakte stukken ook dat men op hetzelfde adres woont en woonden, dat alle kosten van onderhoud van verzoekster worden gedragen door de Nederlandse EU-burger, en dat er ook financiële en materiële ondersteuning is gebeurd in het verleden ten voordele van verzoekster door de referentiepersoon.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Artikel 118 Vreemdelingenbesluit bepaalt: "Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38."

Aan het minderjarige kind kon dan ook geen bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of zelfs artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Verzoekster kan immers een nieuwe aanvraag indienen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook genomen met een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 58 Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt, en dat zij deel uitmaakt van het gezin die instaat voor al haar kosten, vloeit hieruit voort dat zij ten laste is van haar broer die haar onderhoudt, minstens dat zij deel uitmaakt van het gezin. Verzoekster heeft niets meer verloren in haar land van herkomst. Zij heeft aldaar geen inkomsten, wordt daarentegen financieel ondersteund door de broer, met wie zij klaarblijkelijk een gezin vormt. Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat verzoekster niet ten laste valt van de Belgische staat. Zo nodig diende er een behoeftanalyse te gebeuren.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoekster in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig heeft onderzocht.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

8.4. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen haar.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuursde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. X van 26 september 2014; RvV nr. X van 20 maart 2014, RvV nr. X van 24 juni 2014, RvV nr. X van 5 september 2014, CCE nr. X van 21 augustus 2014).

Indien verzoekster zou zijn gehoord had zij haar concrete situatie kunnen verduidelijken, had zij uitleg kunnen verschaffen omtrent de documenten uit Suriname, had zij bijvoorbeeld documenten kunnen neerleggen omtrent vorige adressen, vorige jaren, enz. zo de Dienst Vreemdelingenzaken dit relevant meent te vinden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar broer.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, artikel 52, 58 en 118 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Wat betreft de in een eerste onderdeel ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De bestreden beslissing van 11 december 2015 werd genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

Ook de schending van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

3.5. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vastgesteld dat er niet is aangetoond dat zij ten laste is van haar broer of dat ze deel uitmaakt van het gezin. Zij stelt dat uit het overgemaakte stuk uit Suriname duidelijk blijkt dat ze geen inkomsten heeft in Suriname en dus ook geen onroerende goederen heeft.

3.6. Artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat het ten laste zijn dient te gebeuren in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde

administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoekster dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Het is voorts niet kennelijk onredelijk dat het bestuur weigert een vreemdeling als "ten laste" te beschouwen wanneer deze vreemdeling in gebreke blijft om stukken over te maken, die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat zij werkelijk 'ten laste' was.

3.7. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, *in casu* haar broer (materieel en/of financieel). Verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is, in die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

3.8. Uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende stukken heeft voorgelegd ten einde haar 'ten laste zijn' van de referentiepersoon aan te tonen:

“- attest OCMW Westerlo dd. 17.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële of materiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- goederenbons 'Reisburo Basnoe Pakkettendienst' waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode februari 2013 - maart 2015 op eerdere onregelmatige basis (dd. 04.02.2013, 01.07.2013, 08.08.2013, 10.03.2014, 29.04.2014, 29.08.2014, 02.12.2014, 02.02.2015 en 16.03.2015) goederenpakketten heeft verstuurd naar betrokkene. Volgens de verklaringen van betrokkenen tegenover de gemeentediensten zouden dit levensmiddelen en kledij betreffen. Echter, gelet dat deze beweringen op basis van de beschikbare gegevens niet te verifiëren zijn, en gelet op de onregelmatigheid van deze zendingen, kunnen louter deze goederenbons niet aanvaard worden als afdoende bewijs van effectieve steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.

- verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen dd. 04.08.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen aangifte- plicht heeft voor de inkomstenbelastingen. Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest betalingen werkloosheid ACV dd. 12.07.2015: hieruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode december 2014 - mei 2015 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1010,98. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt dan ook niet afdoende dat het inkomen van de referentiepersoon voldoende is om een effectieve tenlasteneming van zowel betrokkene als haar minderjarige dochter (zie dossier X), rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”.

3.9. Verzoekster betwist niet dat zij deze stukken heeft voorgelegd. Verzoekster betwist enkel de appreciatie van het overgemaakte stuk uit Suriname, waaruit volgens haar blijkt dat zij geen inkomen heeft in Suriname en dus ook geen onroerende goederen heeft.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat dit stuk uit Suriname een verklaring betreft van de inspecteur der directe belastingen, inspectie Suriname, waarin vermeld wordt dat verzoekster niet geregistreerd staat bij de Inspectie der Directe Belastingen en derhalve geen aangifteplicht heeft.

In de bestreden beslissing wordt over dit stuk gesteld: *“Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

De loutere bewering van verzoekster dat hieruit blijkt dat zij geen inkomen heeft in Suriname *“en dus ook geen onroerende goederen heeft”* doet geen afbreuk aan het oordeel van de verwerende partij. Gelet op de bewoordingen van dit document, steunt het niet op een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat dit attest niets zegt over eventuele eigendommen en bijgevolg niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekster.

3.10. Waar verzoekster aanvoert dat uit de overige stukken blijkt dat zij op hetzelfde adres woont als haar broer en dat alle kosten van onderhoud door haar Nederlandse broer worden gedragen, wordt herhaald dat verzoekster in de eerste plaats moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar broer. De omstandigheid dat haar broer haar in België ten laste zou nemen of dat zij in België deel uitmaakt van zijn gezin, doet hieraan geen afbreuk en toont niet aan dat de motieven inzake het ten laste zijn in het verleden niet correct of redelijk zouden zijn.

3.11. Waar verzoekster aanvoert dat er bewijzen zijn van materiële ondersteuning in het verleden door de referentiepersoon, verduidelijkt zij niet om welke documenten het zou gaan of duidt zij niet aan welk document volgens haar verkeerd zou zijn ingeschat. In de veronderstelling dat het zou gaan om de goederenbons, waaruit blijkt dat haar broer in het verleden zaken naar haar opstuurde, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat *“de referentiepersoon in de periode februari 2013 - maart 2015 op eerdere onregelmatige basis (dd. 04.02.2013, 01.07.2013, 08.08.2013, 10.03.2014, 29.04.2014, 29.08.2014, 02.12.2014, 02.02.2015 en 16.03.2015) goederenpakketten heeft verstuurd naar betrokkene. Volgens de verklaringen van betrokkenen tegenover de gemeentediensten zouden dit levensmiddelen en kledij betreffen. Echter, gelet dat deze beweringen op basis van de beschikbare gegevens niet te verifiëren zijn, en gelet op de onregelmatigheid van deze zendingen, kunnen louter deze goederenbons niet aanvaard worden als afdoende bewijs van effectieve steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.”* Gelet op het feit dat de goederenbons niet vermelden wat de inhoud van de pakketten is en gelet op de data waarop deze pakketten verstuurd werden, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat de eigen verklaringen van verzoekster niet te verifiëren zijn en dat deze zendingen onregelmatig zijn, zodat deze goederenbons niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van effectieve steun in het verleden.

3.12. Aan de hand van de door verzoekster bijgebrachte stukken wordt niet op afdoende wijze aangetoond dat de overgemaakte bedragen of de materiële steun door de referentiepersoon noodzakelijk was voor verzoekster in het land van herkomst om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. De stukken die verzoekster bijbracht, laten aan de gemachtigde toe om op niet kennelijk onredelijke wijze vast te stellen dat verzoekster niet ten laste was van haar broer als referentiepersoon. De bedragen en de materiële ondersteuning zijn niet van die aard en regelmaat dat er kan gesteld worden dat betrokkene afhankelijk was van haar broer in het verleden.

3.13. Zodoende kon de gemachtigde naar rede uit het geheel van de beschikbare gegevens, vaststellen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon en dat zij niet voldoet aan de wettelijke vereisten van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.14. Waar verzoekster in een derde onderdeel van het enig middel betoogt dat *“uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat. Zo nodig diende er een behoefteanalyse te gebeuren.”* geldt dat in voorliggend geval geen behoefteanalyse dient te gebeuren, precies omdat verzoekster niet heeft aangetoond *‘ten laste te zijn’* van de referentiepersoon, met name haar broer. Een behoefteanalyse gebeurt in bepaalde welomschreven gevallen wanneer een referentiepersoon niet lijkt te beschikken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en het familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. *In casu* wordt het verblijf aan verzoekster evenwel geweigerd, middels de bestreden bijlage 20, omdat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen, een verder onderzoek is niet nodig.

Dit blijkt ook duidelijk uit de bewoordingen van de motivering van de bestreden beslissing:

“Gezien dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond zelf onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaans- middelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van oorsprong of herkomst deel uit- maakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt weliswaar dat zij momenteel op het adres van haar broer is gedomicilieerd; er worden echter geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat dit reeds het geval was in het land van oorsprong of herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”.

3.15. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dient erop gewezen te worden dat dit artikel werd opgeheven. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van haar aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing van 11 december 2015 niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt, gelet op de bovenstaande vaststellingen, niet voor.

3.17. In een vierde onderdeel voert verzoekster de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie op. Het hoorrecht, zoals neergelegd in voornoemd artikel 41

waarborgt het recht op behoorlijk bestuur, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Het is aan verzoekster om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing van 11 december 2015.

De Raad kan evenwel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde, nu zij middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk op 15 juni 2015 werd uitgenodigd om deugdelijke bewijzen haar relatie *“met een ander familielid unieburger – ten laste deel uitmakend van het gezin”* voor te leggen.

In casu beperkt verzoekster zich dan ook tot een theoretische uiteenzetting, maar laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden of overtuigingsstukken zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure die geleid heeft tot de bestreden beslissing van 11 december 2015. De schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

3.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij meent dat het begrip 'familiaal en privéleven' in artikel 8 van het EVRM de relatie van verzoekster met haar broer insluit.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarigen en andere familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de afstammingsband, zoals financiële afhankelijkheid (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32).

Het is dan ook in deze zin dat artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet als familielid van een burger van de Unie beschouwt:

“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen (...).”

Hieruit volgt dat een ander familielid moet aantonen “ten laste” te zijn van de referentiepersoon.

Zoals in het eerste onderdeel van dit middel reeds werd gesteld, vloeit de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Belgische referentiepersoon (zie naar analogie de interpretatie van het begrip “ten laste” door het HvJ, zaak C-1/05, 9 januari 2007, Jia, par. 36). Daaruit volgt dat andere familieleden slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de burger van de Unie omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoekster dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° *juncto* artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name dat een situatie van reële en materiële afhankelijkheid (‘ten laste’) tussen het ander familielid en de burger van de Unie wordt aangetoond, verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen het ander familielid en de burger van de Unie worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd met als hoofdreden dat verzoekster niet aantoont ten laste te zijn van de referentiepersoon. De gemachtigde besluit dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Nu niet wordt aangetoond dat verzoekster “ten laste” is van haar broer, toont verzoekster evenmin aan dat de relatie tussen hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, nu verzoekster bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de verwantschapsband, zoals financiële afhankelijkheid, niet aantoont. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, moet er *in casu* geen toetsing gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wordt het volgende toegevoegd. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, moet alleszins worden vastgesteld dat, aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging is in het vermeende gezinsleven van verzoekster. In dit geval moet dus worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, en moet geen onderzoek gebeuren in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster geeft geen enkele uitleg inzake eventuele hinderpalen die haar zouden verhinderen het vermeend gezinsleven met haar broer elders of in het land van herkomst verder te zetten. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Tevens wordt opgemerkt dat, zoals hieronder zal blijken, het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd wordt.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.19. In een tweede onderdeel van het enig middel uit verzoekster kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat aan het minderjarig kind geen bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten en dat de bevelscomponent onvoldoende is gemotiveerd wat haarzelf betreft.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster en haar dochter elk afzonderlijk een aanvraag hebben ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij heeft ervoor gekozen om deze twee aanvragen in één beslissing tot weigering van verblijf te behandelen.

De verwerende partij heeft er echter ook voor gekozen om zowel aan verzoekster als aan haar minderjarige dochter eenzelfde bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze werkwijze lijkt niet uitgesloten in een omstandigheid waarin het minderjarig kind de situatie van de ouder volgt. Deze werkwijze lijkt echter niet op te gaan in het geval er voor het minderjarig kind een afzonderlijke aanvraag werd ingediend. In het geval de afzonderlijke aanvraag van het kind geweigerd wordt en de verwerende partij van oordeel is, zoals *in casu*, dat het kind het grondgebied dient te verlaten, dient rekening te worden gehouden met artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

In casu diende bijgevolg aan de moeder van het minderjarig kind (verzoekster) een bevel tot terugbrenging van het minderjarig kind te worden gegeven.

Er kan geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven aan een minderjarig kind in antwoord op een aanvraag ingediend voor dit minderjarig kind. De schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is aangetoond. Deze vaststelling volstaat *in casu* voor de vernietiging van de bevelscomponent van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van 11 december 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2015.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET